

dorokat várak az értekező határművektől. Ott van legelőbb is Ausztria, melyről a hercegek visszalátszó-
vali fellegvárát kívánják; Szárdinától azt követelik,
hogy a további annexiók egyszer mindenkor lemond-
jon; Franciaország pedig legyen le az ottan terülről,
melysírén Napoleon még szeretne látni egy kő-
rállyal egy – legalább minálgy valóságnál inkább, hogy
hercegeknek annexióit nem fogja megengedni, hogy
Ausztria viszont az olasz heg. restaurációját nem
fogja conditio sine qua non-nak tekinteni, feltéve ha ké-
pes leend okát rávenni az igényekről való önkéntes le-
mondásra, s ha nekik ezről illő körpórást adnak, valamint
Ausztriának is azért, hogy felhagy a hercegekhez
vett jogával.

Egy édesben h. h. 21. dékén két levél szerint a
Metternich hg által Bizarrizba vitt javaslattal, mint ál-
latmenet mondják, lehető fogadást látnak. A heg. király
közbenjárás szerencsés leend mielőbb egy con-
gressus hozni látna. Ennek alapját illetőleg balazsík, mi-
kép Franciaország bátoriatlan kiindulása volna, hogy
hercegeknek annexióit nem fogja megengedni, hogy
Ausztria viszont az olasz heg. restaurációját nem
fogja conditio sine qua non-nak tekinteni, feltéve ha ké-
pes leend okát rávenni az igényekről való önkéntes le-
mondásra, s ha nekik ezről illő körpórást adnak, valamint
Ausztriának is azért, hogy felhagy a hercegekhez
vett jogával.

A „Constitutionnel”-nek táviratlag már jelent-
tett, hivatalos közlések pedig egyelőrmíg csak
egész terjedelmében így hangzik:

„Ha az ember angol lapok híreinek újabb cikke-
n után nélné, könnyen azon hiedelmre csábíthatnák, mi-
szint Francia- és Angolország közt az olasz herce-
gk mint egyenlenségek támadtak. Mi részintörök en-
gyenlenségek nem léteznekörök meg vagyunk győződve,
de a londoni és párisi kabinek közt nézetkülönbségek
még csak látszanak is alkalmas volna a két nép közt félre-
értelmezést előidézni, és azt hisszük, fősen politikai tel-
tet követünk el, ha a pont fölött ösintén nyilatkozunk.
Még nehány hó előtt Angliában egy olasz herceg létezé-
sét kétsége vontak s mindenesetre azt állították, hogy
az Franciaországának csak ügyfél szolgál, hogy a fél-
sínget igénybe avatkozzék. Egy tettek, mintha önálló-
ságnak kétsége vonnák, és a legdicőségűbb szemé-
lyes szándékokat fogtak ránk. Ma mindez megváltozott.
Ezen sem tudják, hogy Franciaország maga részé-
re semmitsem igényel semmitsem; az ország, a napos u-
tan, egész horderejét és fontosságát tekintve, kétsége
melynek lelkét tagadják, s ha meg valmit szemünk
vetnek, az: hogy nem közoktálatunk mindent a tökéletes
cselekvéshez vezet. Kiben van a hiba? Azt víszonozhat
nekünk, jól tudjuk, hogy mi csak igaztalanul utóztunk ránt,
hogy Európa megtartásának nem volt oly fenyegető, mint
jelenleg kiderült, hogy a kiderült, hogy a kiderült, hogy a kiderült,
plomatika köztök becsü, melynek nekünk feltételek és me-
leket kisé későn tartanak elintéznék, jobban képe-
lesznék becs-ük szerint mérlegelni, mint most. Azonban
a nélkül, hogy mindazon kellemetlen okokra visszatér-
nénk, melyek benntek a Minio partján fölirtottak, nem
kérdhetők fél. Angliát, vajon örömmel szemlé-
tel volna-e a tengeren mevetelnek tovább folytatást?
Hajdanban, az Adrián, Velence alatt állott. Nem-
zött ösintén nekül mondták, hogy azokat ott
győzelme várják. Vél valaki, hogy London felindul
nelli halál a régi dogvéros várművei ellen dörögni?
Ninek volna az tagadni? E kérdésben a szerényhánság
egy árnyéka sincs. Mi ismerjük Anglia bűszkeségét
és féltékenységét hatalmas tengeri erőjére, és természe-
tes, hogy oly körülmények közt azért nem nyugtalankod-
tunk, de fellegelőtellet féltékenységi dícsőség állt.
Hajdanban, az Adrián, Velence alatt állott. Nem-
zött ösintén nekül mondták, hogy azokat ott
győzelme várják. Vél valaki, hogy London felindul
nelli halál a régi dogvéros várművei ellen dörögni?
Ninek volna az tagadni? E kérdésben a szerényhánság
egy árnyéka sincs. Mi ismerjük Anglia bűszkeségét
és féltékenységét hatalmas tengeri erőjére, és természe-
tes, hogy oly körülmények közt azért nem nyugtalankod-
tunk, de fellegelőtellet féltékenységi dícsőség állt.

Ezen sem tudják, hogy Franciaország maga részé-
re semmitsem igényel semmitsem; az ország, a napos u-
tan, egész horderejét és fontosságát tekintve, kétsége
melynek lelkét tagadják, s ha meg valmit szemünk
vetnek, az: hogy nem közoktálatunk mindent a tökéletes
cselekvéshez vezet. Kiben van a hiba? Azt víszonozhat
nekünk, jól tudjuk, hogy mi csak igaztalanul utóztunk ránt,
hogy Európa megtartásának nem volt oly fenyegető, mint
jelenleg kiderült, hogy a kiderült, hogy a kiderült, hogy a kiderült,
plomatika köztök becsü, melynek nekünk feltételek és me-
leket kisé későn tartanak elintéznék, jobban képe-
lesznék becs-ük szerint mérlegelni, mint most. Azonban
a nélkül, hogy mindazon kellemetlen okokra visszatér-
nénk, melyek benntek a Minio partján fölirtottak, nem
kérdhetők fél. Angliát, vajon örömmel szemlé-
tel volna-e a tengeren mevetelnek tovább folytatást?
Hajdanban, az Adrián, Velence alatt állott. Nem-
zött ösintén nekül mondták, hogy azokat ott
győzelme várják. Vél valaki, hogy London felindul
nelli halál a régi dogvéros várművei ellen dörögni?
Ninek volna az tagadni? E kérdésben a szerényhánság
egy árnyéka sincs. Mi ismerjük Anglia bűszkeségét
és féltékenységét hatalmas tengeri erőjére, és természe-
tes, hogy oly körülmények közt azért nem nyugtalankod-
tunk, de fellegelőtellet féltékenységi dícsőség állt.
Hajdanban, az Adrián, Velence alatt állott. Nem-
zött ösintén nekül mondták, hogy azokat ott
győzelme várják. Vél valaki, hogy London felindul
nelli halál a régi dogvéros várművei ellen dörögni?
Ninek volna az tagadni? E kérdésben a szerényhánság
egy árnyéka sincs. Mi ismerjük Anglia bűszkeségét
és féltékenységét hatalmas tengeri erőjére, és természe-
tes, hogy oly körülmények közt azért nem nyugtalankod-
tunk, de fellegelőtellet féltékenységi dícsőség állt.

szemelt törvényhozással fog a nagy lahazó láncozatint
(valóban?) úgy van ez semmi? Az olasz szövetség Aus-
tria által elvett en íve ismerve, függetlenség jóvőre ki-
kálitva (valóban?) vajjon mind ez semmi? Egyébértörök
Olaszország új meletlen en igazságnak elvenvetését
végleten tartózkodással panaszolták föl. Rakonszevnek
kissé készen nyilvánlunk, de mennél többet követünk,
amint inkább remélhet, hogy jóvőben nem lesznek gy-
múciellenek. Anglia azt véli, hogy nem tettink eléggé.
Jól Am hát segíten, hogy a többi végezhathassuk. De
mielőtt a többi munkához fognánk, bővebben kik kell ma-
gunkat magyarázunk. Különösen a heg. restauráció,
melynek Franciaország Villafraancban nem szegült el-
lent, csak szomszédoskintén haragot. Ott inkább atarták
volna Piemont, Pizana, Modena, Toscana egyse-
re csak. Mi atarták fellegvárát, hogy a többi végezhathassuk.
s tökéletesen osztjuk azon különös körzseveket, melyek
Piemont a lovagias királyra kerüljenek. Piemont,
mondhatni, saját és dícső állást készített magának Euró-
pában. Midőn mindenki kétségebeest Olaszország fölött,
meg folytattak remélni s büszkén feltárat a zászlót. Utó-
laggyé s utolsó államháza volt. A félzséget dícső állí-
ta, védelmezte azt Ausztria és saját győzelemmel. Elen.
De éppen mert szerepe ekkor nagy és érdekes nálunk,
s mert az most minden bizonnyal ez, ezért nem
szabad lezálni. Piemont Olaszország kardja, az az ország
szabad kell lennie, hogy azt védelmezhesse, de nem
szabad elég erőnek lenni arra, hogy azt elnyelhesse.
Fölött fontos saját dícsőség és Olaszország jólétére
nézve, hogy kudarétsé, mely a nemzeti kezdeményezés
s földalás jellemtét hordja magán, nem a válatlatatás.
Az erős meggyőződésünk, mely történeti tények
bocsu színen állapít s melyet legújabb események sem
kérdésbeest, hogy azok, kik feleleten egyse-
re kadek, felszámolták Olaszország genitát, vagy az
játszások családokhoz egy egy melékony lekedés
föltett. Mi bizonyára nagy fontosságot helyezünk egy
a hercegekhez tartórnó manifestációra; hiszünk ösint-
ségekben, tiszteljük a népségek nyugalmát és észlelyt,
s azon nézetben vagyunk, hogy öbajukat az európai vá-
lasztást bíróságok komoly fontolóra venni. Franciaország
kijelent s jóval kijelenti, hogy a villafraanci előzmé-
nyek a népek érdekében szerkesztettek s irattak alá, s
melyek az Olaszország genitát, vagy az játszások
s jóval kijelenti, hogy nem fog a hercegekhez ügybe
erősökön beavatkozni, hogy egy bárki másnak be-
avatkozást sem tűrend el. Azonban szabadon kimonda-
nak, hogy ezen annexióinak szavazatok, mikről an-
nyí beszélnek, talán nem bírnak azon egész értekel,
mely azokat a tényeket tartalmazza, hogy a kiderült,
dátum – bármit beszéljenek is – nehezebb foglalkozni
abban megnyugodni, hogy eszent csupan szerény főhelyet le-
gyenek egy oly királyságnak, melynek fővárosa Turin
lenne. Ezen hercegek, kik jelenleg elutaznak, tehát
vagy kevesebb idő múlva talán vissza fognának öbajni-
ni, s ki tudná, ha vajjon a mi számítottuk nem lenné-
nek-e holnap is a félly függetlenség képviselői? – De ez
egy kérdés mindon; általában nem gondoljuk meg eléggé,
hogy ha Piemont a tényeket nem győződik, és által
megszémetelt a közre a két szálcsíki királyt közt so-
roncsban fölállított sülyezgen. Holott pedig nem kel-
leno előfeladni, hogy mi történt már 1848-ban, nem tör-
het-e ki jóval az feltételek versengése, mely akkor a
nápolyi csapatokat visszatérésre indítá? Ez komoly esemé-
ny lenne, mivel ezáltal teljes szakadás idézne elő a
félszigetnek két legvalószínűbb állama közt. A szövetség
lehetlenné lenne; Piemont úgy nagygyöbbedne; a
szövetség nemelogy a félly vesztelne. – Ezen telin-
telnek kiderülését dícső hofatát, hogy a győzelmet
a villafraanci győzöl elhatározzák. Azok egy-egy
– eléggé fontosak arra nézve, hogy minden komoly szem-
léssel, s Olaszország minden valódi barátjának ügyel-
met igénybe vehet – jelenlegi köztől egyen valódi
barátok közé kell számítani Angolország és, a ezért re-
metek, hogy az ügyállás iránt jobban fölfigyeltessük,
tanácsait a mieinkhez esztalodja. Egyesítse tehát a két
nyugati nagyhatalmat, mely a Peiho partjain egy kö-
zért és dícső győzelemmel megfolytatták egyegylt, s
saját diplomatiát dícső állí-
valag utolsó nézetekről győzőseden, s hogy szűke-
seben a bekeföltelében a szerződések dícső-
s becsületével ösintörök módosítások eszközöltesse-
ken egyesül s egyével a félséget szabad leend a
Palesköl az adást tergezi.”

Páris, szept. 20. A marokói határól érkezett
levegő szerint, marokói csapatok a ligri területen a
galea sárkány bányák környékén, több hasznát a sár-
kányok fellegvárjaitak a kiderült, hogy a kiderült,
győzelemmel dícső állí-
szavazta a megtámadta. A marokói kormányban – úgy
látszik – semmi része sincs ezen megtámadásokban.

— London, szept. 19. Kalkuttából h. h. 27. ról
kelt tudósítások szerint Indiában jóvő minden új

let s igazán a földművelés kivételével ad alát fog vetetni.
— a lapás tartama alatt kiadott lefoggyverési
rendelet állandón hatályban marad. — A delhi ki-
járású csallók időkre elvezeti minden címzett. — A fran-
cúza admirál a cochinchinai hajóhadat valószínűleg
Chínába viendi.

— A modernai hivatalos lap közli szóró-szóra
azon válsat, a melyet Napoleon császár az általa St.
Sauveuren elfoglalt moderni kudarétségek intéztek. A
császár azon biztatást tesz, „hogy egy idegen hatalom
se fog e tartományok akaratának engedelgséni oly cse-
löl, hogy a törvénytét feljelemlt rá erőszakolja, a ki
több öböl mindeink által lehelletnek van nyilatkozta-
tva.” A hozzá intett halálfelelőre monda, hogy ő mé-
nyen van nyilva a nemzeti bizalom által, és a hogy
meg különböz nézetekből állják is újat kiderült,
tökéletes valóságnak, de mégis számíthatnak az ő véde-
me s hogy ő Olaszban vajon átjárása s ezen tartomá-
nyokért különösen a kiterítől megteendő mindenha.

A legatiki állítólag hírt, hogy Victor Ema-
uel a kudarétségek kívánatát szelid kifejezésselk vissza
fog utasítani, s egy jobb jóvőre utalati, mire aztan a
küldöttek a császárnak egyesek delmát fogják felkérni.
Nápoly, szept. 16. Flangyál borsok szabaddul
miniszterelnök – mint Gonnán dícső állí-
szavazott kopott. Ott a miniszterelnökségen Caracosa
s a hadügyminiszterében Garofalo helyettesítendik –
lírszintén 9000 ember küldetett az egyházi állam hatá-
rathoz.

— Frankfurt, szept. 16. Ma nyitatták föl meg
a „német hazafiai hadarmád gyűlése. Mint-
egy 150-en vehettek részt a gyűlésben, köztök számos
déli-németországi is. Előadóké Benningsen annov-
ri fölbírtok. Pries voltam ügyvéd s Muller Zeigmond
tört íteni ügyét, választatnak meg. Tízletes tárgyalás
utan következé szabályok fogadtatnak el az alapítandó
„németi egylett” számára:

1. §. Miniat a Németországban nemzeti pártnak
Eisenach s Hannoverban előkésztett megalkatása,
a hogy közös hon egyesítése s szabadságszer kifejtése
vett, már tényrével lett, alórték egy oly egyeletet alapít-
nak, melynek székhelye Majna-Frankfurtban van, s mely
egy-egy dícső állí-
minden elkötelezésre áll, törvényes eszközök melkődni,
s különösen azon szellemi munkát vállalni magára, mi-
szint az egész honunkat át elérjett mozgalom kielj-
s eszkőzei a néptáradat naponpót világszabon
föltétesseken.

2. §. Az ezen egyeletelhez csatlakozás jelen szabály
alattára a hogy a tagok kötelezik magukat a
hogy, hogy folytonosan járják dícső állí-
pénztársa, s hogy erejökön képest az egylett csallakra
körmököndnek.

3. §. Az egy lett saját ügyeinek vezetését, a legelő-
lebbi gyűlés egy, saját kékből választott s 12 sz-
melyből álló bizottságnak ruházta át, mely maga osztja
ki tagjai közt a különböző teendők s fölhatalmaitak arra,
hogy az egylett tagokból a szükséghez képest magat erős-
bíthess s újabb gyűléseket hívasson össze. – Ezen bi-
zottságnak jogában áll, az egylett pénztársa ügyeit
pénzkezlés az egylett csallakra rendelni, valamint az
egylett szókét szükség esetében más helyre tenni át.

Ezenben elvetették azon bizottságnál indítvány,
mely szerint egy bizottságnak meghagyott volna, hogy
a gyűlés nevében s az ennek kélebén egy többséggel
érvenysített nézetek alapján, mielőbb egy, a német
népöz intezendő nyilatkozatot szerkesztessen a tettegen köz-
ze. – Mindkét határozat szinte szeszhangulat hozott.

A elkövetés indítványa folytán, közfölkeltatással
a hogy a gyűlés magat választott bizottságnak
tagjaival: Bennings fölbírtok Hannoverból, Bratter
tört kamrai tag Münchenből, Pries ügyvéd Weimarból,
Gouré győbírtyok Wiesbadenből, Meyer Gustav
könyvárs Lipceből, Metz ügyvéd Darmstadtól, Muller
S. ügyvéd Frankfurtból, Roescher ügyvéd Stuttgartból,
Rieser tört ügyvéd Hamburgból, Schulze kerületi bír-
Duiselből, Urnagh szolgálatkivül kormánytanácsos Ber-
linből s Velt tört könyvárs Berlinből.

A német hon egyeletének indítványa mindinkább
gígyelnet gerjeszt, meg pedig a német bizalom bátrán
kivül is; Franciaországban például nagy meglepődés-
set vettek azon hírt, hogy Reicheggr fog egyik hivatalos
jegyzékében a mozgalom ellen nyilatkozni és Ausztria re-
szert övást tesz ellen. A francia politika itt természe-
tesen nagyon azon álláspontot foglalt el; ő igen jól látja,
hogy ha Németország középállamai közt ma szorozab
egyegylt jönne oly formán, hogy egy szövetség élén
Poroszország állna, ezen álláspontban lassanként árt-
sorsorban a kisebbségek és mielőtt az ember sejtene, Fran-
cúziának a Rajnán túl hatalmas és igen versélyes
szomszédja lenne, kinek talán valamikor később jutna-
na, hogy Franciaországban bizonyos részli hajóhadban
Németországhoz tartoztak. Innen van az, hogy a német

